

Arb 1009
(1)
1501248397

DE
LA CARN

I
DE
LA SANG

per Jordi Arbonès

M'han volgut fer creure en Déu,
i quan he preguntat: "On és?",
m'han dit: "Incrèdul!"

M'han preguntat en què creia
i quan he contestat: "En l'home"
m'han dit: "I l'ús!"

Deixeu-m'ho dir a crits,
amb el cor enfonsat dins la sorra.
Deixeu-m'ho dir a crits
amb les paraules de la tribu.
Deixeu-m'ho dir a crits
amb el dolor cru dels homes.
Deixeu-m'ho dir a crits
amb l'esperança inútil.
Deixeu-m'ho dir a crits!

Encara hi ha una mà d'home
Encara m'espera la dona
Encara tinc la lesada dels fills
Encara corre lliurement la sang
Encara aflora el cant als llavis
Encara riu l'aigua a la font
Encara es bressa el xiprer
Encara canta renouer el grill
Encara som vius

Encara el burges compta diners
Encara hi ha guerra al Vietnam
Encara hi ha homes a la presó
Encara l'obrer està engrillonat
Encara cau gent morta de fam
Encara hi ha pobles captius
Encara hi ha boques emmordassades
Encara està captiu el nostre poble
Encara lluitem

Jo tinc fred
un fred que em ve de tu
i estic tes de fred
contra aquesta paret
que no ets pas tu
i em vincia el fred
d'aquest indret
on no hi ets tu
i m'esgarrifo de fred
en aquest racó estret
on no et trobo a tu
i em moro de fred
tes en l'indret estret
perquè no hi ets tu

Dona meva
has parit dos fills
i veig milions
de rostres petits
blancs
negres
o grocs
i sento el gemec
i els laments
d'un nou Job
que munten
de la vasta
llaga purulenta
i sento el renec
el clam
i el plany
i palpo la llaga
amb dits
sensibles.

Dona meva
no sents com
empudega
la llaga purulenta
no veus com
l'esgarrapen
les ungles dels corbs
no veus com
s'hi enfonsen
els becs dels voltors
no sents
el silenci?

Grimpaves

amb el fusell

a la mà.

El cel immens

tenia

color de guerra.

Al marge

de la vida,

grimpaves

amb la mort

a la mà.

El cel immens

tenia

color de guerra.

Havies perdut

la pell

d'home,

el cor

d'home,

el sexe

d'home.

El cel immens

tenia

color de guerra.

Però en caure

a terra,

la teva boca

s'omplí,

només,

d'un glop de sang

d'home.

He vist un marrec amb una escopeta de fusta,
que jugava a soldats, i duia un casc de plàstic.
El marrec amb l'escopeta de fusta jugava a la guerra,
sense saber-ne res de la guerra dels homes.
"Pam, pam!", cridava el soldat petarrell,
amb l'escopeta de fusta i el casc de plàstic.

He vist la foto del guerriller mort a Bolívia;
no duia casc de plàstic ni escopeta de fusta.
El guerriller mort no jugava a la guerra,
però coneixia molt bé la injustícia dels homes.
El guerriller mort havia fet la guerra dels homes,
i com s'assemblava al marrec de l'escopeta de fusta!

Fill meu,
que jugues a bales,
jo et dic
que viuràs en un món millor.

Fill meu,
espellifat,
que no jugues a bales,
jo et dic
que no passaràs més fam.

Fill meu,
nu i esverat,
que no saps què vol dir
jugar a bales,
que plores, sense saber,
a frec de la teva mare morta,
al nord o al sud
del Vietnam,
a tu,
què puc dir-te,
fill meu?

T'han pintat com una meuca
t'han posat un dòlar a l'entreuix
t'han fet ballar com un ós
t'han posat les banyes del brau
t'han tallat la llengua
t'han esmussat el cervell
t'han enlluernat amb el "sis-cents"
t'han allisat a fuetades
t'han esquarterat com un kai...
I, ara, què més et faran, terra meva?

Ens vau ensenyar a odiar
amb aplicació,
mentre caminàvem
l'espessa nit.

I ara ens feu la gara-gara.
Ens vau donar hòsties
en lloc de pa,
mentre caminàvem
l'espessa nit.

I ara ens feu la gara-gara.
Ens vau robar els mots
de la nostra tribu,
mentre caminàvem
l'espessa nit.

I ara ens feu la gara-gara.
Ens vau immerngir
en la mentida,
mentre caminàvem
l'espessa nit.

I ara ens feu la gara-gara.
Ens vau fuetegar
l'esquena,
mentre caminàvem
l'espessa nit.

I ara ens feu la gara-gara.
Ara, a trenc d'alba,
ens feu la gara-gara.

No creus que ja has dormit
prou?

No et sembla que ja has badat
prou?

No has pensat que ja n'hi ha
prou?

No trobes que ja t'has ajupit
prou?

No has pensat que ja has aguantat
prou?

Aleshores, què esperes a dir:

"Prou!"?

Tu,
que has perdut
la llibertat,
que has vist
la teva bandera
esquinçada
i refregada pel fang,
tacada de sang,
trepitjada,
insultada,
cremada,
em preguntes
per què?

Tu,
que has vist
la teva llengua
perseguida,
bandejada,
viltitudada
i escarnida,
condemada
a l'oblit,
em preguntes
per què?

Tu,
que has estat privat
de la dignitat,
que has estat
víctima de la por,

que has estat
engrillonat pel treball,
encara
em preguntes
per què?
Tu,
que reses
per costum,
que rumies
les mentides dels papers;
tu,
home del meu país,
per què
em preguntes
per què?
Tu has d'obrir
has d'obrir
els ulls,
home del meu país,
has d'alçar
la teva bandera
ben alta,
has d'ennobrir
la teva llengua,
has de guanyar
la dignitat,
el coratge,
el dret de resar

o de no resar,
el dret de llegir
la veritat,
has de guanyar
la llibertat,
home del meu país,
i no em preguntis
per què!

Jo sé perquè no meditem.
Adelerats, passem pel carrer,
a frec els uns dels altres,
sense veure res,
sense sentir res;
no veiem la nafra oberta
ni sentim la remor de la sang
de l'home esclau
que passa pel carrer.
Les soles s'esmolen
a les llambordes,
els peus són esclafats
dins les sabates,
i caminem adelerats
amb tapalls a les temples,
cotofluix a les orelles
i la pastanaga penjada al nas.
Jo sé perquè no meditem.
Ens hem endinsat pel laberint
i tot s'ha fet nit;
no podem trobar la finestra.
A fora han quedat els conreus,
l'arada i els llibres,
els estels i el sol,
i dins el laberint
tot s'ha fet nit,
una nit sense estels,
una nit molt negra.
A fora ha quedat l'amor,

el bes i el sexe,
el calcul i el bisturí,
i dins el laberint,
tot s'ha fet nit,
una nit sense lluna,
una nit d'angoixa.
Jo sé perquè no meditem.

Camines malmirrés per aquesta terra eixuta
a l'encalç d'un prat gamadiu
on puguis ser un gallofol pelut
aïllat dins una gota de rou cristal·lina
lluny del càlcul cibernètic oiós
perquè estàs fartum de tanta mentida.

Vols fugir de la corbera solcada de carrers
del dèdal escatològic que t'envolta
de tanta barbolla iníqua dels papers
del sou escarnufant que et llença la burgesia
del fueiteig incessant del tirà
de l'encís emmusteïdor de les lletanies.

T'atueix l'afuat crit de dolor
que exhalen els cossos nus en el carnatge
que munta de les boques obsedides per la fam
i t'emprenya el cretinisme dels qui manen
la teva inèpcia per capgirar el món
la ferum espermàtica de l'amor modern.

Però, camines malmirrés per aquesta terra eixuta.

Nosaltres dos caminàvem agafats de la mà,
quan ja havien caigut les bombes.
Tu duies l'atzur als ulls
i al bell mig l'estrella de l'alba.
Caminàvem agafats de la mà
per aquell~~ax~~ sendera estreta
i de les runes muntava el clam
que milers de veus entonaven com un càntic.
Agafats de la mà, nosaltres duiem els mots
esberlats per la metralla.
Vam veure el llim assaonat
per l'aigua de la pluja,
però no hi havia ni roselles ni blat;
tampoc la vella olivera
no ens va oferir cap fruit.
El vent havia fet caure el niu de l'oreneta.
No vam veure cap pardal
ni cap russinyol ni cap cadernera.
El riu corria solitari tenyit de sang
flanquejant la nostra sendera
i en prendre, de sobte, el revolt,
vam veure la tendra maneta.
T'hi apropares tu, amor meu,
en aquell cosset destrossat per les bombes;
duies l'atzur als ulls
i al bell mig l'estrella de l'alba.
A la tendra maneta li donares un petó
i els dits menuts t'acaronaren la ~~hanta~~ cara,
i quan retornares cap a mi,

amb els mots esberlats per la metralla,
duies l'atzur als ulls
i al bell mig l'estrella de l'alba
i quatre ditades de sang
estergides a la galta.